

FRANS DE BEUKELEER EN DE SLAG BIJ DE MOLEN

DE BEUKELEER Franciscus Ludovicus Beroep: Landbouwarbeider	Geboren op 18 november 1890 te 's-Gravenwezel Gesneuveld op 12 september 1914 te Rotselaar
Lichting: 1910 Eenheid: 5 ^{de} linieregiment 1B. 2 ^{de} cie. Rang: Soldaat 2 ^{de} klas	Onderscheidingen: Overwinningsmedaille, Herinneringsmedaille, Oorlogskruis, Leopoldsorde, postuum toegekend
Vader: De Beukeleer Joannes Franciscus ° 's-Gravenwezel 8 november 1846 † Schilde 6 november 1937	Moeder: Gijssels Anna Catharina ° 's-Gravenwezel 5 januari 1852 † Schilde 6 september 1925

Het gezin De Beukeleer woonde in de Picardiestraat, de huidige Eugene Van de Vellaan. Frans De Beukeleer werd eerst begraven op het kerkhof van Rotselaar, graf 11. Op 22 juli 1922 werd hij herbegraven op de militaire begraafplaats van Veltem-Beisem graf 52 (457).

Op 2 Oktober 1936 besliste de gemeenteraad van Schilde dat de verbinding tussen de Turnhoutsebaan en de Lindenstraat, op het kadaster genaamd "*Lindenhoekvoetweg*" de naam "Frans De Beuckelaerlaan" krijgt. De achternaam is foutief gespeld, vermoedelijk omdat zijn naam zo voorkomt op de eerste lijst van "gesneuvelden voor het vaderland" uitgegeven door uitgeverij het VOLK.

DE SLAG BIJ DE MOLEN

In het kader van de Tweede Uitval vanuit Antwerpen kreeg de 2de Legerafdeling op 12 september 1914 de volgende opdracht: *“De 2de Legerafdeling zal Wesemaal veroveren. Na deze verovering zal zij een eenheid opstellen tegenover Leuven, die sterk genoeg moet zijn om een mogelijke aanval vanuit de stad af te slaan. De andere eenheden zullen opmarcheren naar het westen, het Kanaal te Tildonk oversteken en een bruggenhoofd maken achter de 6de Legerafdeling.”*

Molen is een gehucht van Rotselaar. Het bestond uit enkele huizen, die rond de brug over de Dijle geschaard stonden; Op deze plaats vormde de rivier een eilandje. Het water stroomde er snel en krachtig in een diepe bedding. Die stroming leverde de nodige aandrijving voor een watermolen. De brug was zeer smal, waardoor de overtocht van troepen bemmerd werd.

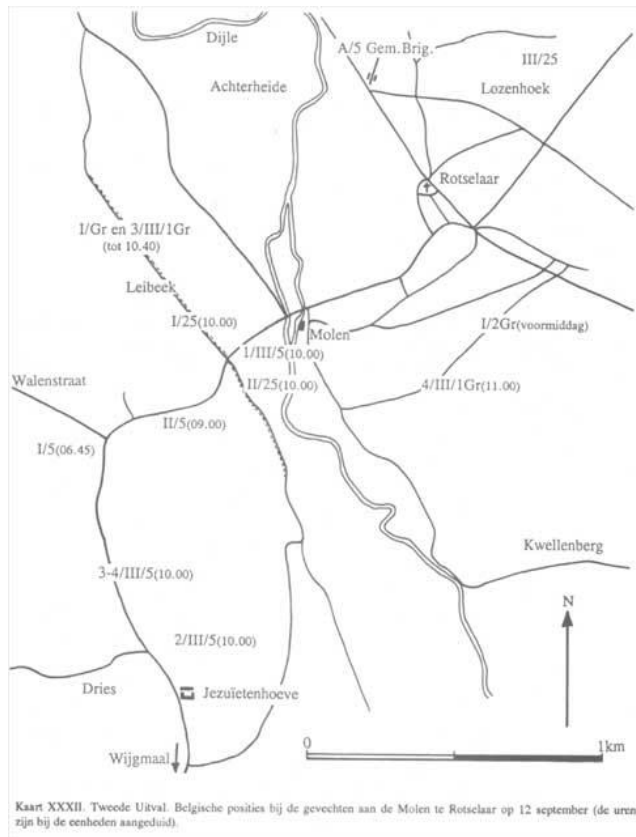
Het terrein aan de overzijde, waar de weg liep naar Walestraat, een ander gehucht, lag in een komvormige inzinking. Het schietveld was beperkt. Dicht kreupelhout, rijen bomen en bosjes, die vooral rond het Jezuïetenhof tamelijk voorkwamen, overdekten de streek. Het maakte de omgeving uitermate geschikt voor hinderlagen. Het terrein was heel moeilijk te doorzoeken omdat de tijd ontbrak. De verkenners werden dicht op de hielen gevolgd door de voorhoede van de troepen.

Een sectie geschut van de 5de Brigade koos stelling in de nabijheid der compagnies in de eerste frontlinie. Spoedig was het 1ste Bataljon in een hardnekkig gevecht gewikkeld en werd het bestookt door een enorm artillerie-, infanterie- en mitrailleurvuur. De Duitsers gingen zelf in de aanval. Het gevecht was enorm. Rond 08.45 uur had het 1ste Bataljon enorme verliezen geleden, maar men vermoedde dat de vijand er nog erger aan toe was, want zijn vuur nam opmerkelijk af. Na enige tijd nam het vijandelijk vuur terug toe. De Duitse artillerie bestookte het ganse terrein. De Belgische vooruitgang werd gestuit, maar ondanks de vijandelijke druk en enorme verliezen hielden de Belgen stand. Onder zware beschieting staken ze de brug in Molen over, rukten snel op, maar botsten op de Duitse hinderlagen, gespannen in het struikgewas en de bossen tussen de Jezuïetenhoeve en Walestraat.

Al deze krachtinspanningen gingen gepaard met grote verliezen en vanaf 08.00 uur trok dan ook een erbarmelijke stoet van gekwetsten over de brug van Molen.

Na een kort oponthoud op de rechteroever van de Dijle slaagden de soldaten er in om de fel beschoten brug van Molen te overschrijden. Omstreeks 10.00 uur werd de toestand echter uiterst netelig. De brug leed onder de bombardementen. Het vuur kwam uit alle richtingen, vooral uit het zuiden, waar nochtans de 6de Brigade met de flankbescherming belast was. Men zond een patrouille uit. Deze passeerde een grenadierspost op 300 meter ten zuiden van Molen maar kwam niet meer terug. Tevergeefs zocht men de vijandelijke stellingen, het

uitzicht was echter beperkt. De soldaten hadden nog maar net de andere oever van de Dijle bereikt toen ze al onder vuur werden genomen. De Duitsers hadden de verplaatsing gezien en zetten met hun artillerie Molen in vuur en vlam. De verliezen waren enorm, maar dankzij snel en kordaat optreden werd de Duitse opmars toch gestopt.

De huizenrij van de Walestraat bood een tijdelijke bescherming tegen kogels. De gewonden en stervenden werden er ondergebracht. De Belgen trachtten op te rukken, maar ze moesten uiteindelijk wijken, en ze stelden vast dat hun terugweg was afgesloten.

Ten koste van vele doden en gekwetsten, die zij in de bossen dienden achter te laten, konden zij herorganiseren, maar de Duitsers naderden tot op 100 meter. Hun overmacht was verpletterend. Het 5de Linie was aan het einde van zijn krachten en moest wijken. De meeste officieren waren gedood of gekwetst. Door het wegvallen van de bevelhebbers was alle organisatie weg. De vijand rukte verder op, benutte het terrein maximaal en maakte uiterst handig gebruik van zijn mitrailleurs en artillerie. De Belgische stelling was een hel geworden. De Belgische

machinegeweren vershoten hun laatste banden, maar stonden machteloos tegenover de oprukkende Duitsers die hen omsingelden.

Het terrein was bezaaid met doden en gewonden. Zij die trachtten te ontsnappen, waren doodop en moesten over de lijken van makers kruipen, onmachtig om iets te doen voor de zwaar gekwetsten, die hier en daar met hartverscheurende stem om hulp riepen. Uiteindelijk geraakten ze tot aan de brug. Het helse vuur maakte de overtocht over de brug echter onmogelijk. Al zwemmend probeerden de soldaten onder een kogelregen de overkant te bereiken. Wie niet kon zwemmen trachtte te ontsnappen langs noordelijke richting, maar werd daar neergeschoten. Zij die dit zagen, sprongen uiteindelijk toch in het water en verdronken. Het was een tragisch schouwspel. Sommige mannen die nog op de vijandelijke oever waren achtergebleven, verkochten hun leven duur. Van achter de wilgen deden zij menige vijand in het zand bijten.

Tussen 10.00 uur en 10.30 uur was de aftocht algemeen. Rond de brug van Molen lagen de lichamen van 325 grenadiers en soldaten van de 5de Gemengde Brigade als een vleeshoop op elkaar. Frans De Beukeleer was één van hen.

De gevangen genomen gekwetsten werden door de Duitsers ondergebracht in het hospitaal van Leuven waar nog velen een wrede dood zouden sterven, ten gevolge van koudvuur of bloedvergiftiging.

De verliezen toegebracht aan de 5de Brigade op de vijf gevechtsdagen tijdens de Tweede Uitval bewijzen hoe het er aan toe was gegaan: 994 manschappen waren gesneuveld, vermist, gekwetst of achtergelaten. 325 lijken van soldaten werden na de slag te Rotselaar begraven. Streekbewoners noemden de begraafplaats 'het Kerkhof van het 5de Linie'.

VIJF SLACHTOFFERS VAN WO I IN DE DEELGEMEENTE SCHILDE

Tijdens WO I bleef ook de deelgemeente Schilde niet gespaard. Vier soldaten en een burger, die voor de militaire inlichtingendienst werkte, sneuvelden: Petrus Bogaerts, Frans De Beukeleer, Eugeen Dierckx, Eugeen Van de Vel en Leopold Gabriëls.

Na de oorlog werd er beslist om elk van hen te eren door een straat naar hen te vernoemen.

Achteraan in de Sint-Guibertuskerk hangen twee borden om deze slachtoffers te herdenken. Op één van deze borden staat het burgerslachtoffer Leopold Gabriëls niet vermeld.

